



# УДРУЖЕЊЕ ЛОГОПЕДА СРБИЈЕ

Краља Милутина 52, Београд, контакт: +38164 911 77 04

ТР 205 - 75332 - 05 ПИБ 103339770

## Удружење логопеда тражи хитно усвајање Закона о логопедској делатности

Након десетогодишњег заговарања за уређење логопедске делатности, **Удружење логопеда Србије од Владе Републике Србије захтева хитно отпочињање процедуре за израду Закона о логопедској делатности.** Усвајање овог закона неопходно је у циљу успостављања адекватних стандарда логопедске праксе који ће гарантовати квалитет подршке деци предшколског и школског узраста, унапређење статуса и повећање броја логопеда у образовним и установама здравствене и социјалне заштите, као и повећање броја корисника који имају приступ логопедским услугама.

Логопеди у Србији, али и деца и њихови родитељи као корисници логопедских услуга сусрећу се са бројним проблемима, углавном непознатим широј јавности. Родитељи чија су деца оптерећена неким од развојних поремећаја (муцање, дисфазија, артикулација) често не добијају адекватан третман за своје дете у државним институцијама. **Укупан број логопеда запослених у образовним, здравственим и установама социјалне заштите у Србији износи свега 350.** То значи да један логопед покрива више од 20. 000 становника што Србију сврстава на дно лествице европских стандарда. С обзиром на чињеницу да су логопеди присутни у три различита сектора, ниједан од њих није искључиво надлежан за регулисање и обављање логопедске делатности. Са друге стране, логопедска делатност није препозната у класификацији привредних делатности, па **логопеди који обављају приватну праксу региструју се кроз форме које не гарантују стручни надзор нити сигуран квалитет услуге која се пружа деци и родитељима.**

Уставом гарантовано право сваког детата јесте право да се лечи и добије адекватну терапију и третман за поремећај или потешкоћу са којом се носи. У класификацији Светске здравствене организације постоји класа менталних поремећаја у које, поред разних емоционалних, психијатријских и других социјалних потешкоћа спадају и говорно-

језички поремећаји.

Последњих година број логопеда у здравству се постепено редуковао те у неким београдским општинама имамо једног до два логопеда задуженог за децу предшколског и школског узраста. Због великог броја деце, логопеди у примарној здравственој заштити **не успевају да спроведу адекватан логопедски третман који би према међународним стандардима морао да буде барем два пута недељно**. По новом нацрту Закона о здравственој заштити, укинута је могућност да логопеди обављају приправнички стаж и полажу државни испит у систему здравствене заштите.

Удружење логопеда Србије се више пута током 2017. године обраћало представницима **Министарства здравља** са молбом за отпочињање процеса уређивања логопедске делатности, а у одговору који је стигао јасно је назначено да се ово **министарство сматра ненадлежним за логопедска делатност**. Истим одговором удружење је упућено на **Министарство просвете, науке и технолошког развоја** које нас је, у свом одговору обавестило да **логопедска делатност тренутно није у приоритетима просвете**.

Због тога се Министарству здравља оправдано може поставити питање о томе да ли оваквим решењем жели да из система здравствене заштите елиминише збрињавање деце са развојним поремећајима. Ако је одговор на ово питање потврдан, онда очекујемо да се Министарство просвете, науке и технолошког развоја препозна као надлежно за логопедску струку и поред тога што школе одавно не запошљавају логопедска делатност и дефектологе и да их има свега десетак таквих у целој Србији. Чак, услед државне штедње и рационализације, поједине школе су психолошко-педагошке службе свеле на једног запосленог педагога, док је психолог морао да напусти радно место. И предшколске установе такође не запошљавају логопедска делатност у броју који би осигурао благовремено уочавање проблема у говорном развоју деце и подршку у њиховом превазилажењу.

Уместо тога, логопеди у овом делу система затрпавају се непотребним бирократским процедурама.

**Имајући у виду све напред речено, у Србији се тешко може утврдити чија је брига дете које још увек није развило говор или га развија отежано. Изгледа да је до тога стало једино родитељима који су спремни да одвоје последњу пару тражећи помоћ у приватном**

**сектору, свесни ризика пропуштене ране интервенције и рехабилитације. У таквим околностима, деца родитеља који немају финансијских могућности за логопедске третмане у приватној пракси остају без благовремене подршке. Последица пропуштене адекватне терапије неминовно резултира даљим потешкоћама у савладавању школских вештина, а што даље ствара идеалну предиспозицију за фрустрације и разна неприлагођена понашања.**

Због свега овога, логопеди у Србији су одлучни да се у 2018. години снажније боре за свој статус и усвајање Закона о логопедској делатности који би уредио ову професију на добробит, пре свега деце и родитеља у Србији.

У Београду,  
31.01.2018.

Наташа Лабовић  
Председница Удружења логопеда Србије